

Temeri nejustificate...

Florin-Cezar CĂLIN

Mă tem de-a ta singurătate,
Și de iubirea ta mă tem.
Dar totuși eu te strig în noapte,
Și-adeșori în vis te chem.

Cuvinte, frunze ruginii,
Sărută dinadins pământul.
Ca să împrăștie stihii,
Sau umbra ce-a lăsat-o vântul.

Mi-e teamă gândul să-l ascult,
(că mă îndeamnă să te chem).
În vise (chiar de-s cu-mprumut),
Ca amândoi să le veghem.

Privește vântul cum le-aduce,
Împrăștiindu-le în noi.
Tot încercând a ne seduce,
Cu dragostea ... pe amândoi.

"- De ce mă tem?-De-nsingurare!",
Și de copacii dezgoliți.
Care cu mare nerăbdare,
Ne tot privesc ca pe iubiți.

De fapt mă tem de suflet gol,
Melancolie, nostalgie.
De-aceea vieții dau ocol,
Că tot suntem la sindrofie.

Sunt temeri care nu-și au locul,
Fiind chiar nejustificate.
Când se tot vede cum norocul,
Din soarta mea își taie parte.

Brăila, octombrie 2017